

„Ma ollen rasket pattu teimud! — ütles tema, — ja sedda kauget villetsust isse enneole saatnud. Bat, mis tehtud, ei wõi ennam teggemata jäda, et kül me Õnnisteggia omma Waimo läbbi mo jüddames kunitab, et temma mille andeks annud. Se muhtlus ommeti, mis Jummal aja-lifkusks elluks mo peale paniud, en öige; ma ollen sedda teninud ja tahhan allandlifkust kanda. Agga sedda töutan ja tahhan Jummalala abbiga tehha, et eddesöpiddi piian muid inimmešsi selle hukkatusse eest hoida, mis mo heletusse läbbi mo mehhhe peale tulli: Ni kaua, kui Jummal millel veel ellu päävi annab, peab igga õse lambikenne mo akna peal pöllema ja tahhan heolt kanda, et mul ellades ennam öllist pudu ei tulle!“

Mönda lubbas lestnaene ja püdas omma sõuna truiste. Igga õse ehha kuustumisest koidu walgeni paistis temma aknast elle walgu ja laewamehhed wöisid julged ella, et se neid ei petnud. Mönni kallamees omma nodapadiga, mönni laewamees kaubalaevaga, kui tuldest neid aeti ja pimeduskest filmad kinni maeti, eggas olmud abbi kumpassist eggas türist, siis lesse naese tulle järel leidsid õiget teed ja said kahjude wahhelt Ronalabhesse, kus tulc eest warjul olles parremaid ilmu wöisid odata. Mönni, kes sures termis arivas surma tundi käes ollevald, kui sealt walgu näggi,

peasis ärra surma küssist ja jäi veel emma naesele peaks ja emma lastele toitjaks. Alega möda sai lessje naese töötus ja hea tö laiemale kuulsaks ja abbi mis temma mitmele saatnud, sai teadaraks, et ka sealt ma wallitus sedda hakkas tähhel pannema. Se siis satis naesele kirja, kelle sees auus tö heaks kideki ja kästi, sedda mitte mahhasätta. Kirjaga ühhes sadeti ka nis ja surem lamp kingituskeskis mis parrema valgusse audi ja lubbati veel naesele igga aasta ölli fullu kromi polest tassuda. —

Olleme nüüd sedda luggu juttutanud, nagu hea sõbr meile sedda räkimud. Se on isje Ronasares läinud, on pimedal völ isje lambi walgu ja läinud ja fölik lessje naese käest järreksulanud. Meie sõbr ütles veel: Mind wöeti Ronal perres lahkesite waastu ja need tunnid, mis selle armja rahiva jures viitsin, ei lähhä ellades mo melest ärra; ma tundsin et olin ristirahiva majas. Tunnid kaddusid köimeledes ruttuste ärra ja öhtu ellikäe, enne kui jälle laewa ankruid tööttinme. Kui labhest hakkasime välja minnema, pandi just lampi akna peale pöllema ja se paistus olli meile veel nagu wagga naese viünne Jummalaga jätmisse. Sure merre peal veel paistis tulluke meie filmi ni kaua kui otse Ronal perre kehhal purjetasime. Waikselt istusin kaua laewa peal, filmad sare pole pöördud ja mitmesugused mötted käisid mo peast ja